

[Søren Olesen.]

derfor er der måske heller ingen grund til at forhøje arveafgiften.

Finansministeren (Kampmann): Jeg vil gerne takke de ordførere, der har givet tilslutning til lovforslaget. Jeg beklager, at de ærede medlemmer hr. Henry Christensen og hr. Rasting ikke alene gik imod forslaget, men fandt anledning til at fremmane nogle spøgelsler, som jeg finder det helt urigtigt at komme frem med ved en argumentation, som særlig det ærede medlem hr. Rasting anvendte.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen og det ærede medlem hr. Axel Sørensen fremdrog forskellige mindre punkter i lovforslaget, som jeg er meget villig til at drøfte i udvalget, bl. a. det spørgsmål, det ærede medlem hr. Axel Sørensen fremdrog, vedrørende udstyrspenge, og om der skal finde en korrektion sted.

Det ærede medlem hr. Rasting mente, at foranledningen til dette lovforslag var arvelovsforslaget. Jeg kan forsikre det ærede medlem, at dette ikke er tilfældet. Anledningen til dette lovforslags fremsættelse er forslaget om „Ungdommens uddannelsesfond“, som har været diskuteret tidligere på dagen. Repræsentanter fra det konservative parti og fra venstre har ofte sagt, at regeringen ikke skulle komme med udgiftslove, hvis den ikke også anviste dækning. Det har vi gjort ved dette forslag, og jeg synes, den dækning, vi anviser, er vel motiveret. En lang række af vore medborgere har ikke midler til at få en højere uddannelse, medens et mindre antal har meget rigelige midler hertil. Vi har derfor fundet det rimeligt, at en del af disse midler indgik til uddannelse af dem, der ikke selv har midler hertil.

Man kan spørge, om lovforslaget betyder en altfor stor forhøjelse af afgiften, og der var navnlig det ærede medlem hr. Rasting, om jeg så må sige, lidt højt oppe. For hvad er det, her er tale om? Tænker vi os, at en mand efterlader sig 200 000 kr., så kan hvert af hans to børn få 100 000 kr. Hidtil har hvert heraf skullet betale 4 640 kr. i arveafgift, nu skal de svare 5 620 kr., d. v. s. at hver arving skal betale ca. 1 000 kr. mere end tidligere. Mon det skulle ødelægge noget i vort samfund? Hvad arves der i det hele

taget om året? Det drejer sig om knap en halv milliard, nemlig ca. 450 mill. kr.; deraf har der hidtil været svaret i afgift 35 mill. kr., medens det fremover vil blive ca. 45 mill. kr., d. v. s. at i stedet for 8 pct. inddrager man nu 10 pct. Skulle det ødelægge al privat ejendom her i landet, al lyst til opsparing o. s. v.? Jeg synes ikke, de bemærkninger, det ærede medlem hr. Rasting fremsatte, har noget på sig.

Det ærede medlem hr. Axel Sørensen var også inde på, at de store formuer her i landet alene var resultat af opsparing. Mon de ikke også er resultat af kapitalgevinst, spekulationsgevinst og meget store arvebeløb? Jeg tror som sagt ikke, det foreliggende lovforslag vil medføre, at opsparingen her i landet bliver generet.

Endelig anførte de ærede medlemmer hr. Henry Christensen og hr. Rasting, at de ikke kunne gå med til dette lovforslag, og så måtte jeg finde en anden udvej. Jeg må dog mene, at det må være de herrer, der må finde en anden udvej. Det kan vel ikke være tilfældet, at de nok vil gå ind for støtte til „Ungdommens uddannelsesfond“ og forøgede udgifter for staten uden at ville anvise dækning herfor?

Henry Christensen: Jeg vil gerne sige til den højtærede ministers sidste bemærkning, at det naturligvis ikke kan være således, at den høje regering kan vælge den fremgangsmåde at komme med forskellige udgiftsforslag og anvise dækning, som man må vide at vi ikke kan acceptere, og så sige: hermed har vi spillet sorteper videre, så er det jer alene, der skal finde dækningsmuligheder. Den opgave påhviler fremdeles den højtærede finansminister.

Rasting: Når den højtærede finansminister ikke mener, at anledningen til dette lovforslags fremsættelse skulle være at søge i arvelovsforslaget, så skal jeg ikke optage nogen diskussion derom; så kan vi sige, at der er en dobbelt anledning. Dette lovforslags formulering er ganske tydelig. I § 5 omtales „Ungdommens uddannelsesfond“, det skal jeg gerne medgive den højtærede minister; det har jeg intet at indvende imod; men i den omplacering af arveafgiftsklasserne, som findes i § 1, sporer man uden tvivl også ændringen af arveloven. Det, som jeg